

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

Núm 11 - juny de 2009

Arran dels 75 anys del Sr. Bisbe

Per la Guia de l'Església de Solsona, sabem que el nostre bisbe, Jaume Traserra, l'11 de juliol compleix els 75 anys. Per davant de tot la nostra felicitació: "Per molts anys, Sr. Bisbe! Que el Senyor li concedeixi molts més anys de vida ben fructífers i feliços".

Segurament que, com a fidel observador que és de les normes de l'Església, presentarà al Sant Pare, si no l'ha presentada ja, la seva renúncia. I és possible que pensi també que aquest era un moment esperat pel Fòrum Ondara. Així ho podia fer entendre la broma del rellotge regressiu. Tanmateix podem assegurar-li que no estem especialment preocupats per la decisió que pugui prendre la Santa Seu.

Primer, perquè, tot i que estem convençuts que el bisbe pot influir molt en la bona marxa de la diòcesi, creant un bon clima en la comunitat diocesana, encoratjant-la en uns moments difícils a compartir i irradiar la seva fe, marcant el rumb de la pastoral i, sobretot, amb la proximitat als seus diocesans, hem de confessar tanmateix que, dissortadament, ens hem acostumat a no esperar-ne gaire. Per altra banda, sabem molt bé que no ens podem fer il·lusions amb un possible canvi, ja que, si mirem el panorama episcopal, tampoc no hi veiem tantes diferències.

Per la nostra banda, pot estar segur que, si la Santa Seu creu oportú prorrogar la seva estada entre nosaltres, encara que sigui sense un ex-

cessiu entusiasme, l'acceptarem amb un veritable esperit eclesial, amb la mateixa fidelitat que ens ha mantingut tothora al peu del canó. Creiem que amb el bisbe passa una mica com amb aquell arbre fruiter, que, encara que no et doni els fruits dolços que n'esperaves, sempre hi pots anar a buscar ombra. A més a més, ben segur que ha fet prou coses bones, que potser nosaltres no hem sabut apreciar degudament. Per tot, gràcies.

De totes maneres, els components del Fòrum Ondara –un fòrum que va néixer la tardor del 1999 (poc després del Fòrum Joan Alsina), no pas com un grup d'oposició al bisbe, sinó com una trobada mensual d'amics– no podíem estar d'acord amb algunes opcions bàsiques que el bisbe ha pres en el govern del bisbat, i així ho vam manifestar a partir del primer aniversari del seu pontificat, primer confidencialment i després públicament. Ens va fer la impressió que el nostre bisbe (ara que estan de moda els símils futbolístics) no sabia amb quin equip comptava ni en quin camp jugava. I això és del que nosaltres volíem fer-lo adonar. Perquè, d'allò de pujar a un tren en marxa, com ens havia promès, res de res. Més aviat hauríem de dir que, en vuit anys que fa que està entre nosaltres, ha demostrat un interès especial a capgirar-ho tot.

Més concretament, no podíem estar d'acord: amb el seu capteniment autoritari, que ha portat a la pràctica desactivació dels consells diocesans; amb la primacia del dret i de l'ortodòxia per sobre de les persones i de la seva comunió, que ha fet que el bisbat de Solsona perdés aquell aire de família i bona companyonia que sempre havia tingut; amb una perniciosa discriminació que semblava que dividís el clergat, religiosos i fidels entre agents de primera línia i personal de farciment; amb la imposició de la jubilació forçosa, causa de moltes nafres personals, sobrepassant el to exhortatiu del cànon 538-3, especialment en una situació de tanta penúria de capellans; no podíem estar d'acord amb el desmantellament d'un sistema econòmic com el de l'Ajuda a l'Església, basat en la comunió de béns, elaborat amb la participació de tots i aprovat en una assemblea diocesana,

substituint-lo, per decret, per un sistema que con-sagra una dicotomia radical entre l'economia de la cúpula i la de la base, entre la del bisbat i la de les parròquies i capellans, com si es tractés de dues empreses rivals.

Potser sí que les nostres acusacions o reflexions van anar sovint carregades d'una excessiva agressivitat. En demanem disculpes i, més cristianament, en demanem perdó. No era la nostra intenció ofendre ningú.

Repetim, per molts anys! No voldríem entenbolir-li pas el temps que pugui quedar-se entre nosaltres. Li desitgem una estada plàcida i fecunda i voldríem, per la nostra part, que les nostres relacions poguessin ser en endavant més fluïdes i afectuoses, sense que condicionin la nostra llibertat.

L'ESSENCIAL DEL CREDO

Al llarg dels segles, els teòlegs cristians han elaborat estudis profunds sobre la Trinitat. Tanmateix, força cristians dels nostres dies no aconsegueixen copsar què tenen a veure amb la seva vida aquestes admirables doctrines.

Sembla que avui necessitem sentir parlar de Déu amb paraules humils i senzilles, que toquin els nostre pobre cor, confús i desencisat, i reconfortin la nostra fe vacil·lant. Necessitem, potser, recuperar l'essencial del nostre credo per aprendre a viure-ho amb alegria nova.

«Crec en un Déu, Padre totpoderós, creador del cel i de la terra». No estem sols davant els nostres problemes i conflictes. No vivim oblidats, Déu és el nostre «Pare» estimat. Així li deia Jesús i així li diem nosaltres. Ell és l'origen i la meta

de la nostra vida. Ens ha creat a tots només per amor, i ens espera a tots amb cor de Pare al final de la nostra pelegrinació per aquest món.

El seu nom es avui oblidat i negat per molts. Els nostres fills se'n van allunyant, i els creients no sabem contagiar-los la nostra fe, però Déu ens continua mirant tots amb amor. Encara que vivim plens de dubtes, no hem de perdre la fe en un Déu Creador i Pare, ja que perdríem la nostra última esperança.

«Crec en Jesucrist, únic Fill seu i Senyor nostre». És el gran regal que Déu ha fet al món. Ell ens ha explicat com és el Pare. Per a nosaltres, Jesús mai serà un home més. Mirant-lo, veiem el Pare: en els seus gestos copsam la seva tendresa i comprensió. En ell podem sentir Déu humà, proper, amic.

Aquest Jesús, el Fill estimat de Déu, ens ha animat a construir una vida més fraternal i joiosa per a tots. És el que més vol el Pare. Ens ha indicat, a més, el camí a seguir: «Sigueu compassius com el vostre Pare és compassiu». Si oblidem Jesús, qui n'ocuparà el buit? qui ens podrà oferir la seva llum i la seva esperança?

«Crec en l'Esperit Sant, que és Senyor i infon la vida». Aquest misteri de Déu no és quelcom llunyà. Està present en el fons de cada u de nosaltres. El podem copsar com Esperit que dóna alè a les nostres vides, com Amor que ens porta cap als que sofreixen. Aquest Esperit és el millor que hi ha dins nostre.

JOSÉ ANTONIO PAGOLA
(*ecclesia.net*)